

Prof. MUDr. Andrej Sukop, Ph.D.

V roce 1993 dokončil Andrej Sukop studia na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Atestoval v oboru chirurgie a plastická chirurgie, protože to je část medicíny, která ho dlouhodobě zajímala a její možnosti ho přitahovaly. A přitahují ho dosud. V současné době už jako profesora plastické chirurgie na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy.

Věnuje se celému spektru plastické chirurgie, která je zatím stále vnímána jen jako estetická medicína, přestože většinou jde o rekonstrukční výkony. Specializuje se na chirurgii ruky, vrozené vývojové vady končetin, rekonstrukce prsů, mikrochirurgickou techniku a další zákroky.

Od roku 2015 působí jako přednosta Kliniky plastické chirurgie ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady. Kromě toho vede svou soukromou praxi a přednáší na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Účastní se domácích i zahraničních lékařských kongresů, jako řečník i posluchač. Napsal celou řadu odborných článků, které jsou publikovány v českých a cizojazyčných časopisech a sbornících. Od roku 2019 je předsedou České společnosti plastické chirurgie České lékařské společnosti Jana Evangelisty Purkyně.

Co Vás vedlo ke studiu medicíny a poté ke specializaci plastické chirurgie? Co Vás na ní láká, imponuje, čím je jiná? Máte nějaký vzor v rodině? Máte nějakého učitele, někoho, kdo vás ovlivnil nejvíce?

Původně jsem chtěl být veterinářem, jako každý malý kluk jsem miloval zvířata. V posledním ročníku gymnázia jsem propadl kouzlu medicíny a biologie. Plastická chirurgie je specifický obor, ve kterém je nutná nejen technická zručnost, absolutní trpělivost, perfekcionismus, nadání, ale i pokorné vnímání krásy každého jednotlivce.

V každé etapě mého života mne ovlivnila a ovlivňuje jiná osobnost. Což je vlastně úžasné, možnost čerpat informace a zkušenosti od různých jedinečných lidí.

Věnujete se téměř celému spektru plastické chirurgie. Je Vám některé zaměření či podobor plastické chirurgie nejbližší, a popř. proč?

Nesmírně rád operuji malé děti, ať už s vrozenými vadami ruky a obličeje, nebo je vracím zpět do života po těžkých úrazech, či nádorových onemocněních. Těší mě, že jim se svými zkušenostmi dokážu pomoci.

Co je v práci plastického chirurga nej důležitější?

Extrémně důležitá je v mém oboru pokora, jak v rámci rekonstrukční, tak v rámci estetické chirurgie. Nikdo z nás by neměl ustrnout a propadnout myšlence, že se operace opakují a že vše se stává rutinou. Opak je pravdou. Každým dnem a každým výkonem se máte možnost zlepšit,

pokud to tak vnímáte a jste otevřen přijímání nových informací a poznatků, které vás obohacují a formují po stránce profesní i lidské.

Je rozdíl v přístupu k pacientovi např. po onkologické léčbě při rekonstrukčních operacích a pacientovi se zákrokem v rámci estetické plastické chirurgie?

Vždy se jedná o neopakovatelný jedinečný vztah, v daném čase a místě, mezi lékařem a každým jednotlivým pacientem.

Komunikace s pacienty nejen po onkologické léčbě při rekonstrukčních operacích musí být velmi náročná i psychicky. Máte na klinice k dispozici i psychology, radíte se s nimi, jak s pacientkami komunikovat?

Většina pacientek k nám přichází až v následné fázi, tedy po doléčení onkologického onemocnění, a my jim umožníme, aby se cítily tak, jako před onemocněním, tedy aby zapoměly na své onemocnění a žily plnohodnotným životem. Nebo, pokud se jedná o preventivní zákroky při odstranění mléčných žláz, ve své podstatě pacientkám výrazně snižujeme riziko vzniku onkologického onemocnění. Neméně významným faktorem je i ztráta samotného strachu z propuknutí choroby, protože neustálé obavy zatěžující mysl mohou být samy o sobě příčinou mnoha psychosomatických onemocnění.

Jak vnímám skrz svoji už docela dlouhou praxi, každý z nás, z lékařů, musí být i psychologem, tj. empatický, lidský, přijímající i vydávající emoce ve vzájemném vztahu. Nesmírně důležité je s každým pacientem mluvit, vysvětlit mu cestu léčby a nikdy neztrácet naději a víru.

A jak náročná je komunikace s dětmi, kterým se také věnujete?

Komunikace s dětmi je vždycky krásná a poučná. Záleží na konkrétní situaci, možná více než u dospělých je třeba intuice, upřímný, laskavý přístup. Děti nemusí rozumět slovům, které jim říkáte, ale cítí, vnímají, jak to s nimi myslíte.

Vaším motem je: „Nebudete-li komunikovat se svým pacientem, budete vždy průměrným lékařem“. Snažíte se svým studentům toto vštípit? A proč je to tak důležité?

Je to to nejdůležitější, co se snažím předat studentům i mladším lékařům. Pochopitelně kromě vzdělání a perfektní přípravy k operaci.

Účastnil jste se i misí humanitárního programu MEDEVAC? Co Vás k tomu přimělo a co Vám mise přinesly? A chystáte se případně na další v budoucnu?

Před pandemií jsem z roku věnoval jeden měsíc humanitárním misím. Nejčastěji jsem býval na Blízkém východě, kde jsme operovali dětské uprchlíky ze syrského válečného konfliktu. V současné době se aktivity plastické chirurgie a MEDEVACu rozšiřují i na africký kontinent, zejména na Ghanu. Mise vás donutí si uvědomit, na jak skvělé úrovni a jak dostupná je lékařská péče v naší krásné zemi.

Změnily se za dobu Vaší kariéry možnosti, postupy a materiály, jaké máte při rekonstrukčních operacích k dispozici? Jak se vyvíjí obor a jak vidíte jeho budoucnost?

Celý svět se přeci neuvěřitelně technologicky vyvíjí. A, kde jinde, než v medicíně by měl být ten rozvoj primárně znát? Co je ale nesmírně zajímavé, tak mnoho dobrého převzala medicína od vojáků, například ultrazvuk a mnoho dalších technologií a postupů. Je to paradoxní, že tak negativní událost, jako je válka, přinese v konečném efektu do lékařství tak výrazná pozitiva. A vzhledem k současné situaci ve světě lze s jistotou velmi smutnou nadsázkou očekávat vývoj přímo skokový.

Věnujete se mj. i mikrochirurgii. Co Vás k ní přivedlo a co Vás na ní baví? Někdy jde v jistém smyslu o umělecké dílo, že?

Mikrochirurgie zcela uspokojuje moji touhu po perfekcionismu a dokonalosti. V mikrochirurgii se chyby neodpouští.

Práce pod mikroskopem je svět sám pro sebe, kdy se na malém prostoru odehrávají pro pacienta velké věci.

Pokud jde o estetickou medicínu, mění se preference pacientů, jsou nyní (čím dál) náročnější?

Estetická medicína už není výjimečná jen pro pár vyvolených. Využívá ji čím dál více lidí, dokáže zvýšit sebevědomí, pomůže k harmonii, zvyšuje kvalitu života. Spokojenost se sebou samým přináší pozitivní emoce. A bez emocí by byl život tak prázdný. Jeden operační výkon ovlivní nejen pacienta, ale i jeho bezprostřední okolí.

Pokud byste chtěl přilákat budoucí či současné studenty medicíny k oboru plastické chirurgie, co byste jim vzkáza? Jaké musí mít lékař předpoklady či osobnostní rysy, pokud se chce tomuto oboru s úspěchem věnovat?

Plastická chirurgie, to je rozmanitost, nesmírně široká škála operačních výkonů, práce plastického chirurga je naplňující právě rozsahem výkonů a možnostmi nabytí nových zkušeností. Od drobných chirurgických, po rozsáhlé rekonstrukční.

Jak už jsem podotkl, budoucí lékař, který se chce plastické chirurgii věnovat, by měl mít zcela jistě touhu po preciznosti a cit pro tkáň, měl by se umět vcítit, mít smysl pro detail a harmonii.

Působíte jako přednosta Kliniky plastické chirurgie ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady, přednášíte na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze, vedete svou soukromou praxi, přednášíte na kongresech, publikujete, jste předsedou Společnosti plastické chirurgie atd. Není to na jednoho člověka moc? Jak trávíte volný čas, pokud jej máte?

Mám rád lidi, i svoji práci, takže ji nevnímám jako povinnost. Těším se na každý den, co nového přinese. Přesto všechno člověk nesmí zapomenout udělat si čas

Foto: Damiel Horák

sám na sebe, vytvořit si prostor na svůj odpočinek. Pokud toto neuhlídáte, je otázkou času, kdy vám to vaše tělo nebo mysl připomene.

Máte ještě nějaký nesplněný profesní sen?

Podařilo se mi splnit neuvěřitelné množství snů, a pevně doufám, že neméně jich mám ještě před sebou.

Vidíte ve svých dětech své nástupce?

Starší syn je technicky zaměřen a studuje ČVUT, mladší syn ještě neví, co vše medicína obsahuje, nicméně se mi svěřil, že by rád krácel v mých šlápějích. Jako táta jsem na ně nesmírně hrdý, vážím si jejich intelektu, samostatnosti a krásných srdcí.

Velmi děkujeme za rozhovor.